

[Helge Larsen.]

siger i sin redegørelse af 16. september — jeg beder den højtærede formand om til-ladelse til et citat —:

„Det tør antages, at lavtlønstillæggene i almindelighed ikke har givet anledning til en ny lønglidning.“

Og om de særlig diskuterede lønninger i jernindustrien siger formandskabet:

„Foreløbige oplysninger om lønudviklingen i april kvartal for medlemmerne af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund synes at bekræfte denne formodning.“

Hvad angår lønudviklingen, kan altså venstre og de konservative heller ikke her finde noget at begrunde deres letsindige påstand fra i foråret med.

Jeg erkender naturligvis, at den endelige dom over helhedsløsningen ikke kan fældes endnu; dertil er der gået for kort tid. Men det står ubestrideligt fast, at indtil i dag er de mål, det var hensigten at nå, virkelig også blevet nået.

Da nationalbanken i august nedsatte diskontoen, udtalte nationalbankdirektør Svend Nielsen, at vi nu var kommet op af inflationsgrøften, og at det gjaldt om, at vi ikke kørte derned igen. Denne advarsel bør vi alle lægge os på sinde — også oppositionspartierne. For det radikale venstre er der ikke tvivl om, at yderligere lempelser må bestå i rentelettelser til gavn for erhvervs-livet og dets konkurrenceevne, til gavn for investeringerne, til gavn for beskæftigelsen og til gavn for landbruget og også til gavn for boligbyggeriet, således at den høje husleje i det nye byggeri kan bringes ned.

Forudsætningen for en lavere rente er imidlertid, at der ikke slækkes på finanspolitikken, og at regering og folketing holder sig helhedsløsningens mål for øje og intet foretager sig, der kan svække dens videre virkninger. Det betyder også, at det radikale venstre ikke kan opgive den forbrugsbegrænsning, der ligger i den bundne opsparing. Hvor upopulær man end gør denne bundne opsparing, må vi fastholde den. Vi har intet imod at ændre den, så at den opkræves i 6 rater, og således at et par af raterne først opkræves i næste finansår. Det vil gøre dens virkninger mindre pr. måned, men strække den over

en længere periode, og det vil ikke forringe dens værdi for bevarelsen af stabil økonomi.

Det radikale venstre må altså fastholde den bundne opsparing. Vi ønsker ikke at bidrage til, at vi igen kører i inflationsgrøften. Heri ligger også, at vi ikke ser nogen mulighed for gennemførelse af skattenedsættelser i den kommende udskrivningslov. Når stabiliseringen af vor økonomi er sikret varigt, er det imidlertid det radikale venstres ønske, at vi fører proportionalbeskatningen videre samtidig med en forhøjelse af det skattefrie grundbeløb, så beskatningen af indkomsterne lettes.

De undersøgelser, som er i gang vedrørende kildeskat, er som bekendt endnu ikke afsluttet. Vi mangler derfor det materiale, der giver os mulighed for at diskutere de praktiske virkninger af kildeskat. Vi ved, at kildeskat for nogle skatteydere vil være fordelagtig, for andre uden interesse; men før vi fuldt ud kan afeje fordelene og ulemperne mod hinanden, har vi ikke et realistisk grundlag at diskutere sagen ud fra. Det drejer sig jo først og fremmest om, hvad der er mest hensigtsmæssigt, og en nøgtern vurdering heraf må afvente de undersøgelser, som nu foregår.

Erfaringerne med omsætningskatten i engrosledet har bestyrket os i den opfattelse, at en omsætningsafgift i detaileddet vil være bedre egnet til den beskatning af forbruget, som vi erkender er nødvendig, og i betydelig udstrækning bedre end beskatning på indkomsten. Den har jo navnlig den virkning, at den omgående virker på en udvidelse af forbruget og dermed indskrænker nødvendigheden af at anvende andre begrænsninger i tilfælde, hvor efter-spørgselspresset vokser hurtigt og voldsomt.

Som jeg nævnte før, har pris- og omkostningsniveauet vist sig stabilt, siden helhedsløsningen begyndte at virke; der har endda på visse områder været en tendens til faldende priser. På denne baggrund finder det radikale venstre det rigtigt, at det midlertidige pris- og avancement, der indførtes med helhedsløsningen, nu ophæves, og det er glædeligt, at dette statsindgreb kan afvikles. Et pris- og avancement må naturligvis ifølge hele sin natur være midlertidigt, hvad der jo også var forudset ved lovens gennemførelse. Pris- og avancementstop-